

V.

Udkast til Lov,

hvorved

Rentefoden i visse Tilfælde frigjøres
og Straffen for Ager forandres, m. v.

(Forelagt Folkethinget d. 5. October 1854.)

§ 1.

Den ved Forordningen af 5te Januar 1813 § 21, cfr. Placat af 22de November 1820 § 2 bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. skal for Fremtiden ifkun være gjældende for Udlaan i faste Eiendomme, hvorimod Rentefoden ved andre Udlaan skal være fri.

§ 2.

Naar en Debitor ikke i rette Tid betaler sin Gjæld, bliver han udenfor de Tilfælde, hvor Lovgivningen hjemler en højere Rente, pligtig til fra den Dag, Creditor paa lovlig Maade søger sin Ret og indtil Betalingen erlægges, at svare en Rente af 5 pCt. Dette skal ogsaa anvendes med Hensyn til Laan i faste Eiendomme, dog at de senere Panthavere ikke skulle lide under Forhøielsen af den for deslige Udlaan almindelig gjældende Rentefod.

§ 3.

Istedetfor den i Danst Lovs 5 B. 14 C. 6 Art. og Forordningen af 14de Mai 1754 § 6 fastsatte Straf for Ager af Capitalens Confiscation, bliver denne Lovovertrædelse for Fremtiden at ansee med en Mulct af det Firs til det Tyvedobbelte af den ulovligt oppebaarne Fordeel, saafremt dennes Størrelse nviagtigt lader sig oplyse, og i modsat Fald med en efter samtlige Sagens Omstændigheder lempet Mulct, der dog ikke maa overgaae en Fjerdedeel af den udlaante Capital.

Ved den nærmere Bestemmelse af denne Mulct skal der i Særdeleshed vises Strengthed, naar den utilladelige Rente har været skjult under en kunstig Forklædning, i hvilket Tilfælde Mulcten og bliver anvendelig, om end Creditor Intet har erholdt af den tilsigtede ulov-

lige Fordeel. Derimod vil den ovenansførte Straf bortfalde, naar Omstændighederne vise, at en Creditor, der har oppebaaret større Fordeel end den lovtilladte, kun har gjort det af Feiltagelse eller Misforstaaelse, i hvilket Tilfælde dog det formeget Oppebaarne skal gives tilbage.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Medens vore Love steds hylde fast ved 4 pCt. Rentefoden, som den højeste Rente, der maa tages udenfor de Arter af Gjældsforpligtelser, for hvilke en højere Rente særlig er bleven tilladt, er der dog i den senere Tid ikke nægtet Noget, der ønsker det, Tilladelse til at give 5 pCt. Herved bliver imidlertid hiint Lovbud undergravet. Naar vore, som de fleste andre, Love have sat en bestemt Grændse for Størrelsen af de Renter, som Borgerne kunne betinge sig, saa kan det kun være for at værgede dem, som af Letsindighed eller i stor Forlegenhed kunde lade sig forlede til at paatage sig en overdreven Rente, imod den Odelæggelse, som de derved kunde føre over sig, og derved tillige saavidt muligt sikke den beständige og virksomme Deel af Folket Adgang til at erholde de for deres Foretagender nødvendige Laan mod en Rente, som disse Foretagender kunne taale.

Man er derved og gaaet ud fra den Tanke, at den Deel af Capitalbesiddere, som fornemmelig seer paa Sikkerheden, vil beqvemme sig til at udlaane sine Capitaler imod den Rente, Lovgivningen har fundet billig, naar der ikke aabnes Adgang til at betinge sig en højere. Der frembyder sig vistnok meget vigtige Indvendinger mod de Forudsætninger, hvorpaa Agerloven saaledes hviler. Men, hvad man end demmer om Sagen i dens Almindelighed, turde det være indlysende, at Diemedet med det, som engang hos os er Lov, og som man efter Ministeriets Formening ikke for Tiden ubetinget bør opgive, nødvendigvis maa forfelles, naar Capitaleierne i alle Tilfælde, hvori de, der trænge til Laan, ville beqvemme sig til at give højere Renter, kunne forskaffe sig saadanne ved at formaae de Laansøgende til at erhverve forommeldte Bevilling. Herved bliver Laantage-